

[Indenrigsministeren.]

Omraader. Det gælder med Hensyn til Behandling for veneriske Sygdomme i smittefarligt Stadium, Behandling for Tuberkulose eller anden smitsom Sygdom, operative Indgreb, fuldstændig eller lokal Bedøvelse, Anvendelse af Receptmedicin, Anvendelse af Røntgen- og Radiumbehandling eller Behandlingsmetoder med elektriske Apparater, dog kun hvis Indenrigsministeren har nedlagt Forbud mod deres Anvendelse paa Grund af Behandlingens Farlighed.

Endvidere forbydes det Kvaksalvere at udøve Lægevirksomhed under Omrejsen, og samme Forbud gælder i det hele taget for Personer, der ikke har Indfødsret, ikke har opholdt sig her i 10 Aar og ikke har faaet Tilladelse af Ministeren. Endelig kan der i Tilfælde af, at en Kvaksalver, der tidligere er idømt Frihedsstraf for Overtrædelse af Lægelovens §§ 24, 25 eller 26 eller den nuværende Kvaksalverilovgivning, paa ny idømmes saadan Straf, ved Dom gives vedkommende Paalæg om helt at afholde sig fra at tage syge i Kur.

Selv om disse absolutte Forbud tager Sigte paa Tilfælde og Omraader, hvor formentlig ogsaa hidtil kun faa har henvendt sig til Kvaksalvere, maa det dog siges, at Lovforslaget paa disse Punkter rent principielt set betyder en Indsnævring af Kvaksalvernes Virksomhed.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget, som det nu foreligger enstemmigt vedtaget af Landstinget, til hurtig Gennemførelse her i Folketinget.

Kammersgaard: Da Folketinget i Samlingen 1931—32 havde dette Lovforslag til Behandling, var det næppe med Tilfredshed fra nogen Side man lod det overgaa til Behandling i Landstinget i den Affattelse, Folketinget havde givet det. Den højtærede Indenrigsminister havde med sædvanlig Imødekommenhed strakt sig meget langt for at imødekomme til forskellige Sider, navnlig dem, hvis Repræsentanter i Udvalget særlig følte sig kaldede til at værne om Kvaksalvernes Interesser. Det var derfor, tror jeg nok at turde sige, i en svækket Skikkelse, Lovforslaget vedtoges her i Tinget og oversendtes til Røgt og Pleje i det andet høje Ting. Nu, efter 2 Aars Forløb, vender det tilbage til Folketinget i en Skikkelse, der i høj Grad minder om dets fædrene Ophav og ledsaget af samtlige Partiers gode Ønsker i Landstinget.

Jeg vil udtale min Anerkendelse af, at det i Landstinget er lykkedes at give Lovforslaget en Skikkelse og et Indhold, der

har kunnet samle alle Partier i Enighed. Samtidig vil jeg ikke undlade at udtale Haabet om, at Lovforslaget maa faa Lov til at passere Folketinget uforandret i dets nuværende Skikkelse og helst uden Udvalgs Nedsættelse. Hermed skal jeg da paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Julin: Man kan med Rette fremholde, at det foreliggende Lovforslag har haft en noget usædvanlig Skæbne. Det Forslag til en Lægeansvarlighedslov, der den 13. November 1931 blev fremsat i Folketinget af den højtærede Indenrigsminister, var i væsentlig Overensstemmelse med den Betynkning, som den Kommission, der blev nedsat i September 1928 af afdøde Sundhedsminister Rubow, afgav den 1. Juli 1931. Efter en ret intensiv Udvalgsbehandling lykkedes det at opnaa Enighed mellem de fire store Partier her i Folketinget om en lang Række betydningsfulde Ændringsforslag. Landstinget har imidlertid paa ikke faa Omraader, om jeg saa maa sige, annulleret det Præg, som Folketinget satte paa Lovforslaget. Dette Lovforslag er vel det første egentlige Forsøg, der fra Lovgivningsmagtens Side er gjort paa at samle og lovfæste Pligter og Rettigheder for den danske Lægestand og fastsætte Vilkaarene for Lægens daglige Gerning.

Ved et Møde, jeg deltog i i Mandags Aftes, blev der fra Forsamlingens Side rejst en stærk Kritik af den Form for Behandling, der nu og da er blevet benyttet her paa Christiansborg, idet enkelte ledende Politikere bag Kulisserne har ført afgørende og afsluttende Forhandlinger om vigtige Lovforanstaltninger i Stedet for at føre disse Forhandlinger for aabent Tæppe. Ved den Lejlighed faldt der en Udtalelse om, at medens disse Forhandlinger fandt Sted bag Kulisserne, lod Regeringen Rigsdagen beskæftige sig med Forslag til Lægelov og andre mindre betydende Lovforslag. Jeg nægter ikke, at jeg tog kraftigt Afstand fra den Tanke, at Forslaget til Lægelov skulde være et Lovforslag af mindre Betydning. Jeg er nemlig af den Opfattelse, at dette Lovforslag er endogsaa meget betydningsfuldt, idet det ikke alene angaar de forskellige Kategorier af Læger, men i høj Grad angaar hele Befolkningen.

Jeg lykønsker den højtærede Minister til, at der er Udsigt til at faa dette Forslag bjærget gennem Forhandlingernes Skærild. At jeg og adskillige andre i mit Parti nærer det Ønske, at Lovforslaget paa visse Omraader kunde faa en anden Skikkelse,